

[Duetoft]

til at overveje den situation meget alvorligt. Jeg tror ikke på, at der i den danske befolkning er et ønske om en S-SF-Radikal regering. Men der er bestemt heller ikke noget ønske om, at V-K-regeringen bliver embedsmænd for et S-SF-Radikalt flertal. Og så synes jeg nu nok, at regeringen burde overveje, om den ikke skulle gå ud til vælgerne og sige: Kære vælgere, er det virkelig det alternativ, man ønsker?

Jeg ønsker ikke et valg på EF-sagen. Det vil være synd for Danmark, og det ville være synd for EF. Men for det første kan resultatet fra de tre partier vel blive så slemt, at man er nødt til at gøre et eller andet. Men jeg mener også, at selve princippet om, at tre partier optræder, som om man er i regering, burde kunne få følger. Og specielt Det Radikale Venstre spiller dobbeltspil ved på den ene side at sige, at man gerne vil støtte den siddende regering, og så i praksis gøre, hvad man kan for at føre politik på et meget væsentligt område uden om den.

Det kan godt være, at dette her ikke har ret meget med finanslov at gøre, men det har det jo alligevel, i og med at hr. Jes Lunde melder ud, at man kunne ønske at føre den samme politik på andre områder. Og jeg må nok sige, at i CD er vi meget bekymrede, hvis regeringen accepterer på område efter område blot at administrere en venstrefløjspolitik i dette Ting, og det vil vi i al fald advare meget imod.

Man skal vel være meget optimist for at være optimist i øjeblikket. Så meget vil jeg være enig med hr. Kim Behnke. Jeg kom hjem fra et møde forleden aften, hvor jeg til hr. Kim Behnkes orientering var ude i virkeligheden, hvad nogle af os jo heldigvis af og til er, måske ikke i hr. Kim Behnkes virkelighed, men så da i det danske samfunds virkelighed. Og da jeg kom hjem, hørte jeg midnatsradioavisen, og jeg vil sige: Man skal have gode nerver for at falde i søvn efter den. Jeg tror, det var nyhed nr. tre, nr. fire og nr. fem, som var fyringer af halvandet hundrede, 250 og nogle og firs mennesker i store virksomheder i Danmark. Det var Rockwool, og det var banker, og det var andre steder, hvor der pludselig var fyret mennesker. Jeg vil medgive, at nogle af skandalerne, om man kan sige det sådan, formodentlig stammer fra dårlig ledelse. Det får vi nok undersøgt ved lejlighed.

Men jeg bliver også nødt til at sige, at der var en væsentlig skillemark, nemlig den 2. juni. Jeg ved godt, der i denne sal er mennesker, som siger: Det betød jo ikke noget, at Danmark sagde nej til Maastricht. Men jeg vil sige, at jeg føler, at det er et stort ansvar, Fremskridtspartiet og SF har påtaget sig, og at det er et stort ansvar, specielt når man i dag står og brokker sig over, at finansloven jo ikke løser det danske samfunds problemer. Nej, kære Fremskridtsparti, nej, kære SF, det løser ikke de problemer, som de to partier ved at gå ud og anbefale vælgerne et nej har skabt for det danske samfund. For den økonomiske nedtur for beskæftigelsen og for den generelle økonomi tog jo fart efter 2. juni på baggrund af usikkerheden, der førte op til den franske folkeafstemning, der var en væsentlig begrundelse for valutauroen, men det var jo også, fordi investeringer og omlægninger herhjemme blev stoppet. Derfor synes jeg, det er underligt at opleve netop de to partier stille sig op og fortælle, hvor ringe finansloven er, når de selv har været med til at skabe en væsentlig baggrund for de problemer, der skal løses nu.

Den store arbejdsløshed belaster mange mennesker, og det er jo den menneskelige side, der er den allerværste, men det belaster jo altså også landets økonomi og dermed statens økonomi. Der er jeg jo også nødt til at sige, at i CD har vi altså det måske kætterske synspunkt, at enhver tale fra dette Folketings talerstol om, at nu kan vi bringe 100.000, nu kan vi bringe 150.000, nu kan vi bringe 200.000 mennesker i arbejde, det er ren snak. Ethvert parti, der stiller sig op her og lover det, ved godt, når de står heroppe, at det ikke er folketingsbeslutninger, der sætter 100.000 eller 150.000 eller 200.000 mennesker i gang. Jeg vil godt sige, at hvis det var så let, så kunne vi jo tage den morsomme model, så kunne vi jo vedtage folketingsbeslutninger om, at der skulle 400.000 mennesker i arbejde, og så kunne vi se, hvor vi skulle få al den arbejdskraft, vi så ikke har til rådighed, fra, for hvis det er så let at få folk i arbejde, så kan vi jo lige så godt gå over de 300.000, der er arbejdsløse, og hvis det havde været så let, at man bare kunne træffe en beslutning, så er det jo lidt for dårligt, at Folketinget igennem årene ikke har gjort det, men sandheden er jo, at udviklingen i den tredje verden, at udviklingen i Østeuropa, at den teknologiske udvikling gør,